Ч. 75. Середа 7 (20 цьвітня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

Наконець появив ся урядовий звіт адмірала Тоґо про битву морску дня 13 с. м. і не лишає вже ніякого сумніву, що „Петропавловск" і его залога стали ся жертвою підкиненої Японцями міни. Звіт адмірала Тоґа, держаний в тоні військового рапорту, держить ся чисто лиш самої річи, есть вільний від всякої перехвалки або пересади і длятого нема причини не вірити тому, що в нім сказано. Тоґо доносить:

„Скомбінована наша фльота розпочала, як було уложено, дня 12 с. м. осьмий атак на Порт Артур. Четверта і пята фльотилля контрторпедовців і корабель „Корумару" підплили о 12 годині в ночи до в'їзду до Порт-Артура і мимо неприятельских рефлекторів підкинули там міни. Друга фльотилля контрторпедовців побачила досьвіта дня 13 с. м. росийский контрторпедовець і по 10-мінутовій борбі затопила его. Не було часу на уратованє залоги, бо надпливав росийский пароход „Боян". Добачено також і другий росийский торпедовець, котрий плив в сторону як Ляотішан. Ми заатакували его, але ему удало ся забічи до порту. З нашої сторони було лиш двох моряків ранених.

„Трета ескадра доплила до внїшної пристанї Порт Артура о 8 год. рано дня 13 с. м. і стала стріляти на корабель „Боян", котрий так само відповів стрілянем. Сейчас висунулись з порту росийскі кораблї: „Новик", „Аскольд", „Діяна", „Петропавловск", „Победа" і „Полтава" та заатакували нас. Наша трета ескадра відповідала на стрільбу лиш від часу до часу і умисно поступала ся нагло в зад та в той спосіб вивабила неприятеля на 15 миль від порту. В тій хвили показала ся наша перша ескадра, котру повідомила трета ескадра за помочию бездротного (искрового) телеґрафу о неприятелю і заатакувала неприятеля, котрий почав уступати ся до порту. Великий воєнний корабель типу „Петропавловска" наїхав на підкинену нами міну і затонув. О 10 год. 12 мін. добачили ми другий корабель, котрий не міг свобідно порушати ся, але з причини заколоту серед неприятельскої фльоти не могли ми его розпізнати. Неприятельскій фльоті удало ся забічи до порту. Страти неприятеля крім поданих повисше були незначні. Наша перша ескадра не дістала ся в огонь неприятеля. О 1-ій годині по полудни наші кораблї відступили ся, але були готові до нового атаку.

„Дня 14 с. м. наші 2, 4 і 5 фльотилля контрторпедовців і 9 фльотилля торпедовців, котрі получили ся о 3 год. рано, з'явили ся знову перед Порт Артуром о 7 год. рано, але поза портом не було вже видко неприятеля. Наша перша ескадра прибула о 1 год. по полудни, знайшла три підкинені неприятелем міни і зробила їх нешкідливими. Наші кораблї „Касуґа" і „Нїшін" брали перший раз участь в борбі і піддержували стрільбу через дві години. Коли нові форти в Лянтішан зроблено нешкідливими, наші кораблї відступили ся".

Тепер вже, здаєсь, нема ніякого сумніву, що „Петропавловск" знищила японьска міна. Катастрофу не викликала ані росийска міна, ані підводне японьске судно, о чім здогадували сь на царскім дворі, ані торпеди японьскі пущені підчас битви, ані ніякий вибух на самім корабли, лиш підкинена міна. Що успіх був страшний і дуже скорий, дасть ся тим пояснити, що адмірал Тоґо вже давнїйше дав ся з тим почути, що уже до підкидання особливо сконструованих мін.

Росийска фльота Тихого океана стратила доси отсї кораблї: „Петропавловск", потонув 13 цьвітня; „Цесаревич" розбитий торпедом 9 лютого; „Ретвізан" розбитий 9 лютого; „Паллада" розбита 9 лютого; „Варяґ" і „Корєєць" затоплені 9 лютого; „Єнісей" розсаджений при закладаню мін 11 лютого; „Внушітельний" застряг 24 лютого; „Стереґущий" затонув 10 марта, „Страшний" затоплений 13 цьвітня і „Манджур", котрий розброєно в Шанґаю. Ушкоджені і знов направлені суть кораблї „Новик",

---

47)

Слїди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Покріпивши ся чаєм, встала Лїся з крісла і підійшла до зеркала, аби собі приглянутись. Хотїла пересьвідчити ся, чи справді так сильно змінила ся, як говорила тїтка і чи має на все розстати ся з своєю красою.

Так, пані Гардман говорила правду. Вся сьвіжість її лиця щезла. Помарнілі лиця, запалі очи і блїдість появили ся в зеркалї.

— Я може повинна би тїшити ся, що Норберт не відвідує мене — сказала до себе. — Мій вид дійми би его немило. А що подумав би він про ту бідну комнатку, про її просту обставу і про ярке осліпляюче сьвітло сонця непритемнене жалюзиями. Так, лїпше що не прийшов. Я на все розстала ся з ним в житю. Тепер знов навязувати давні зносини було би для мене ще гірше.

Утомлена довгим, одностайним днем і душевним неспокоєм, примкнула очи; від безнастанного гомону дзвонів аж шуміло їй в ушах. Положила голову на подушку і огріта теплотою західного сонця попала в легкий сон. Той сон був найбільше покріпляючим, якого від давного часу зазнала і він завів її з Блекфорду до далекої сільської околиці минулих днів. Здавалось їй, що спала дуже довго — що провела ціле житє в країнї снів, коли обудив її скрипіт нагле отворених дверий. Румяна на лици від сну спрепенула ся і спитала:

— Чи він вибраний, Віліяме? Вибраний пан Блек?

Була плечима обернена до дверий, але то була більше менше та година, в котрій приходив звичайно до дому її брат і она не сумнївала ся що то він.

— Так — відповів якийсь голос зараз за її фотелем. — Норберт Блек єсть послом до парляменту з Блекфорда і він прийшов сюди, аби повідомити тебе о своїм успісї, який головно завдячує тобі.

То був голос Норберта. Норберт не був її невдячний ні забуваючий; стояв перед нею. Она підняла ся, але з радістного зворушення і зачудовання була так слаба, що не могла удержати ся і на пів омліла упала знов на фотель.

— Боже! Якже ти виглядаєш, Лїсю! — скрикнув Норберт і він похилив ся над нею і підпер рукою її голову. — Женщина, що менї тепер отвирала двері, говорила менї, що ти була слаба, але я не мав поняття, що то така поважна недуга. Ти мусїла бути дуже слаба, Лїсю?

— Так, я була дуже слаба.

— Небезпечно слаба. І ти не дала менї знати!

— То не було нічого небезпечного. Я була лиш ослаблена і утомлена. Я мусїла надто тяжко працювати. Я, так само як і ти, Норберте, вбила собі в голову, що мушу стати пожиточною для людий; однако мої сили зараз на початку опустили мене. А тепер гадаю о чімсь меншім.

— Ах, ти все ще думаєш, як би твоє житє зробити пожиточним? — спитав він з ніжним усьміхом. Ти моя бідна, блїда Лїсю. Не жури ся. В Тенґлї, коло тїтки Дори, личка знов почервоніють і очи будуть глядїти веселїйше.

— Ти надто добрий; я не верну вже до Тенґлї. Поїду на село з сестрою і буду старати ся покріпити ся; відтак розпічну далеко від Тенґлї нове житє.

— Ти, Лїсю, виявляєш в послїднім часї велику рішучість. Уважай, аби та нежіноча честнота не перемінила ся у тебе в порок упору.

— Радше буду упертою, як слабою і нерішучою.

— Так, а до того ти поважно хора. Ти перебула в тій маленькій комнатцї, де так мало можна було зробити, тяжку недугу і не дала нічого знати о тім твоїм найлїпшим приятелям. То було з твоєї сторони дуже некрасно.

— Для мене робили тут всьо, що лиш люблячі серця можуть зробити. Коли я покидала Тенґлї, постановила собі цїлком зірвати з давним, щасливим житєм. Я не могла імати ся половичних средств. Від початку мусїла я зачинати, аби як внучка Матія Гардмана найти удержанє.

— Звідки та нагла постанова? Длячого покинула ти Тенґлї?

— Того не можу тобі сказати.

„Діяна“, „Аскольд“ і „Полтава“. Де подів ся ушкоджений „Боярин“, не знати. Японьскі страти незвістні.

Льондоньский „Standard“ подає слідуючу вість з Петербурга: „Фльота адмірала Тоґо ескортувала богато перевозових кораблів до одного місця на захід від устя Ялю, де сухопутне войско стало виходити на беріг, а де були підплили Росияни так, що їх Японці недобачили. Коли 12 000 Японців вийшло було на беріг, Росияни напали на них і змусили їх втікати назад на кораблї, при чім богато Японців погинуло.“ Вість ся дуже неймовірна, бо коли би так дійстно було, то росийска аґенция телеґрафічна була би ту вість вже давно рознесла по цілім сьвіті. Може хиба бути, що такі вісти пускають в Росиї умисно, щоби в той спосіб хвилево успокоїти нарід. Може бути, що таке саме значінє має й вість, після котрої владивостоцка ескадра виплила на широке море.

Бідний корейский цісар, що опинив ся межи Росиєю а Японією, мов зелїзо межи молотом а ковалом, ще й на нещасте погорів і лишив ся без стріхи. До другої палати боїть ся переносити ся, бо каже, що там страшить дух его жінки. В палатї займило ся від якоїсь печи, що була в направі і згоріла майже ціла палата. Огонь міг легко розширити ся, бо цісарска ґвардия не хотіла впустити до ратованя японьской сторожі і зробила то аж тоді, коли на то настав анґлїйский посол. Всї признають, що японьска жандармерия і японьскі вояки причинили ся дуже до угашеня огня. Цїсар примістив ся тимчасово в будинку, де знаходить ся бібліотека.

Новинки.

Львів дня 19-го цьвітня 1904.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів** оповіщує: Від 15 цьвітня 1904 вільно грошеві квоти до Росиї пересилати переказами почтовими і то до висоти 100 рублїв. Переказова квота має бути вписана на переказї в рублях, а зложена в валюті короновій. Натомість переказ наданий в Росиї до Австриї має звучати на корони, а то до висоти 254 корон. Оплата виносить 25 с. за кождих 25 корон. Телеґрафічні і експресові перекази суть виключені. На відтинку не вільно поміщувати нїяких кореспонденций, натомість треба подати точну адресу надаючого (висилаючого).

— **Против еміґрациї до Америки.** Міністерство справ заграничних остерігає, що в Ріо Жанейро, в Бразилїї, завязало ся якесь товариство, на чолї котрого стоять якийсь Травиньский і Драбу, що взивають особливо славяньских мешканців Австро-Угорщини до еміґрациї і обіцюють їм за дармо значні простори в Бразилії, скоро лиш зобовяжуть ся через 20 лїт виплачувати тому товариству половину доходів. Міністерство пересьвідчило ся, що ціле товариство то обманьство, бо та спілка не має нїяких ґрунтів, нїяких капіталів і нїякого права спроваджувати еміґрантів. — В послїднім часї заключило угорске правительство з американьским товариством пароходної плавби „Кунард“ умову, після котрої пароходи Кунарда мали би перевозити виселенців з Угорщини до Америки. Отже тепер доносять з Нового Йорку, що еміґрацийна комисия американьска виготовила до сенату рапорт, в котрім домагає ся, аби американьске правительство не допускало до Сполучених Держав таких еміґрантів, що приїдуть на кораблях товариств, що так само як „Кунард“ заключили умову з якою европейскою державою.

— **За галабурди у вязници,** які — як ми онгди доносили — доказували арештанти при ул. Батория у Львові, покарано по переведенім слїдстві 18 арештантів постами, твердим ложем і закованем в кайдани від 2—8 днїв. В тих галабурдах мав брати найдіяльнїйшу участь звістний Червений, убийник Оранжевої.

— **Наданє презент.** Ц. к. Намістництво надїлило презентами цісарского надания: О. Ів. Редкевича, сотрудника і проповідника архікатедрального у Львові, на опорожнену парохію в Болехові і о. Сав. Устияновича гр. кат. пароха в Головецку, на опорожнену парохію в Лопянці.

— **Загальні збори** Ставропигійского Інститута у Львові відбули ся, як кождого року, в Томину недїлю. Сеніором вибрано одноголосно дотепер́ішного сенїора радника висшого суду п. Николая Герасимовича, а его заступниками дотепер́ішних віцесенїорів, радника висшого суду п. Ром. Яминьского і проф. Н. Сивуляка.

— **Американьский консулят у Львові.** Виділ краєвий вислав сими днями до міністерства справ заграничних обширний меморіял, в котрім виказує конечну потребу утвореня у Львові американьского консуляту з огляду на торговельні відносини, а особливо на еміґрацию до Америки. Подібний меморіял вислав і львівский маґістрат. Як доносять з Відня, міністерство справ заграничних відносить ся дуже прихильно до тої справи.

† **Померли:** Григорий Дашкевич Кульчицкий, ем. директор народних шкіл, член численних руских товариств в Коломиї і дїяльний патриот, дня 17 с. м., в Коломиї, в 86-ім роцї житя; — Лев Василькович Витвицкий, ем. секретар міста Долини, член руских товариств, дня 7 с. м. в Долинї, в 52-ім роцї житя.

— **Курс анальфабетів,** устроєний заходами Руского Товариства педаґоґічного Тернопольи, замкнено торжественно — як доносить „Подільский Голос“ — дня 27 марта. Курс розпочав ся дня 27 жовтня та складав ся з двох відділів: висшого і низшого для мужчин і жінок. Кромі науки читаня і писаня уділювано науки рахунків, релїґії і церковного співу. Фреквенция через цїлий час була правильна — тож в дни закінченя роздано 58 сьвідоцтв. Кождий участник курсу кромі сьвідоцтва одержав красний молитвослов, пятнайцятьом роздано вкладкові книжочки позітового Товариства кредитового на 1 К, а то на те, щоби заохотити їх до дальшої ощадности. — Філїя Руского Товариства педаґоґічного удержувала с. р. курс

— А якби я сам догадав ся того? А менї здає ся, що так єсть, Лісю. Кажеш, що радше будеш упертою як слабою, а однако була ти на стілько слаба, що покинула свій дім длятого, що двом глупим, але вихованим дівчатам подобало ся завидовати тобі.

— Я зробила лиш то, чого вимагало від мене почутє мого достоїньства.

— Дуже добре, не говорім більше о тім. Завтра вернеш до Тенґлї, тітка Дора відвезе тебе.

— Я не хотіла вернути навіть на єї просьби.

— Бо мої сестри напаствували тебе. Тепер вже не потребуєш бояти ся нїяких неприємностий з їх сторони. Они поїхали над море і не вернуть вже до Тенґлї, хиба що коли приїдуть в гостину. Они винайняли собі хорошу віллю коло Гайклерку т. зв. „Лаврову віллю“ — може собі пригадуєш той дім — і взяли собі паню до товариства. Маю їм дати новий повіз і купити нову обставу до мешканя. Аж так загнав ся я. Як бачиш, Лісю, нїчо не стоїть на перепонї твому поворотови.

— Ти дуже, дуже добрий — відповіла Лїся задумчиво — але я раз собі постановила розпочати пожиточне житє.

— А деж би ти могла бути пожиточнїйшою, як в Тенґлї?

— Я так дивую ся, що твої сестри покинули тебе. Чи они добровільно виїхали?

— Не цїлком. Я предложив їм Лаврову віллю, як найвідповіднїйше для них мешканє. То так близько Гайклерку і там о много веселїйше як в Тенґлї. Я сказав їм, що гадаю женити ся і они були би у мене дома ще менше незалежні як доси.

По тих словах Лїся поглянула на Норберта трохи здивована. Єї блїде лице в часї розмови з Норбертом трохи почервонїло, але відтак вкрила его смертельна блїдість.

— Ти вернеш до нас, Лісю — сказав Норберт з любовію. — Сподїваю ся, що моя жена сподобає ся тобі.

На хвилю не мала сили здобути ся на відповідь. Єї уста порушали ся, але з уст не вийшло єї одно слово.

— Чи Валлї? — спитала вкінци тихо.

— Нї, Валлї найшла инше щастє. Она віддає ся за Гальдимонда.

— Тїшить мене то. Він добрий чоловік. Але з ким ти жениш ся? Ага, вже знаю. Леді Францїска.

— Сьвітла гадка! Гадаєш, що она приймила би мене, коли би я попросив о єї руку?

— Не знаю. Не можу того наперед сказати — відповіла Лїся заклопотана.

— Чи гадаєш, що наші погляди годились би? Она любить спорт, я того не люблю. Відтак она так страшно погано пише. Колиб я їй що диктував, она не мала би терпеливости писати. Нї, Лісю, Фанні не була би зі мною щаслива; а й моє щастє було би дуже сумнївне. Жінка повинна бути помічницею чоловіка, она повинна у всім, що єму видає ся найлїпшим і найвисшим в житю, бути одної гадки з ним, повинна его потягати до гори а не зводити на низший ровень. Але о тім будемо говорити пізнїйше. Хочу, заки відійду, мати слово, що ти вернеш завтра до Тенґлї, коли зможеш видержати подорож.

— Я нїколи вже не верну до Тенґлї. Дякую тобі сердечно, що ти взиваєш мене до повороту, однако знаю, що житє, яке я постановила собі вести, скорше мене вдоволить. Моя постанова рішуча.

— То ти немилосердна дївчина і заколотиш менї радість з нинїшної побіди. Знаєш, чому я так довго не відвідував тебе? Я ждав на вислїд виборів. Я гадав, що ти будеш горда на мій вибір, на успіх, до котрого ти так богато причинила ся. Бо колиб ти мене була не заохотила, аби я старав ся о посольский мандат, то по поражцї, яка мене стрітила минувшого року в Гайклерцї, і десять лїт був би о тім не думав. Я так певно числив на те, що ти зараз по моїм виборі вернеш до дому; а тепер псуєш менї всьо твоєю примховатостию.

— Я не примховата, Норберте, я лиш розумна. Твоя жінка не буде рада з мого побуту в Тенґлї. Ти можеш мене уважати сестрою, а она все буде бачити в менї чужу; скорше чи пізнїйше станулаб я їй на заваді. Для мене було би дуже прикро, аби она мене упокорила, так як я вже раз того зазнала від твоїх сестер і я мусїла би другий раз покидати дорогий для мене дім.

— Отже знай, Лісю, що коли ти не хочеш уважати Тенґлї за свій дім, то ставиш мене супротив моїх сестер в немиле положенє.

— Як?

— Я сказав їм, що женю ся, а не хочу иншої за жінку як тебе.

— Норберте!

— Ти покинула мій дім, бо там тебе напастовано і кривджено. Мусиш до него вернути як пані.

— Жартуєш, Норберте.

— Говорю цїлком поважно. Я жив два місяцї без тебе — досить довго, аби пізнати, що без тебе не можу жити. Твоя приязнь вилїчила мене від одної любови, якої я мусїв виречи ся. В твоїм товаристві найшов я нове щастє. Заховай его для мене! Хоч кілько взяло менї житє, я не буду жалувати ся, коли буду мати тебе.

— Ах, Норберте, я так мало достойна тебе — я бідна, зависима, завдячую всьо милосердію твої тїтки. Розглянь ся в иншім домі і подумай, що родина, до котрої я належу, мешкає в нїм, або радше не мешкає, бо оно надто добре для їх щоденного ужитку. Подумай, що то темні люди, добрі, честні, щирі, але в своїх бесїдах і способі думаня неотеси. Я їх не встидаю ся, бо належу до них, але що дїялось би тобі, колиб мій стрий або тїтка приїхали коли до Тенґлї Манор в гостину до братаницї, або коли би приїхав мій брат або сестри? Коли я вже раз до них вернула і они заходили сюди коло мене, не можу на все з ними розставати ся; ти того не розумієш, Норберте?

приготовляючий до вступного іспиту на приготовляючий рік учительскої семинариї. На курс зголосило ся 24 учеників. З того числа 5 принято в часї року до учительскої семинариї в Тернополи а 1 в Сокали, 6 виступило, а 12 укінчило сей курс — який дня 29 марта с. р. замкнено.

— **Перша жіноча ґімназия в Галичині.** Як доносять з Відня, Міністерство просьвіти ре скриптом з дня 9 марта с. р. надало істнуючій вже у Львові приватній женьскій ґімназиї право публичности. Тим самим ученицї того заведеня будуть одержувати сьвідоцтва без здаваня іспитів в державних мужеских ґімназиях, а так само по укінченю 8 клас будуть здавати матуральний іспит в своім заведеню. В той спосіб повстала в Галичині з р. 1903/4 перша жіноча ґімназия.

— **Щедрий дар.** Др. Орест Литвинович, лїкар в Товмачи, жертвував 2.000 К на монастир СС. Василиянок в Словитї, в котрім міститть ся новіцият монахинь чину св. Василия Вел. Уділена поміч тимціннїйша, що монастир в Словитї наслїдком приросту кандидаток треба розширити, а надто церковця при монастири із старости похилила ся і потребує направи.

— Звістний американьский міліонер Карнеджіє, як доносять з Пітсбурґа в Каліфорнії, дарував 5 міліонів долярів в користь родин тих осіб, котрі в часї ратованя житя других самі погибли, як також і тих, котрі ратуючи других, самі потерпіли рани. Та фундация призначена лише для Сполучених Держав і Канади.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Віденъ 19 цьвітня. На німецкім відділї виставы ужиткованя спіритусу запалила ся вчера внаслїдок злого функціонованя лямпи спіритусової драпериия. Сторожа пожарна угасила борзо огонь, внаслїдок чого шкода не велика.

Білград 19 цьвітня. Межи Болгариєю а Сербією має прийти до угоди що до знесеня примусу пашпортового і взаїмного видаваня собі виновників і злочинців.

Петриків 19 цьвітня. Під Бендзіном (Царство польске в Росиї) спав бальон австрийский з двома офіцирами.

Петербург 19 цьвітня. Ґен. Флуґ доносить, що вісти ширені всілякими аґентиями о облозї або занятю Порт Артура а також вісти, мов би козаки на Кореї дістали ся до неволї, суть зовсім безосновні.

Петербург 19 цьвітня. „Петерб. Ведом." доносять з непокоєм, що проживаючі в Москві богаті купці хіньскі ліквідують свої інтереси і виносять ся з Москви. Виходить з того, що справа неутральности Хіни стає ся що раз більше грізною для Росиї.

Порсмес 19 цьвітня. Підводну лодку, що затонула підчас маневрів, видобуто і привезено до порту.

Льондон 19 цьвітня. З Токіо доносять, що в наслїдок найновійших рухів японьского війска в Кореї управа російскої армії була змушена змінити основно уложений вже плян кампанії на цїлеччинї. З Ґензану доносять, що колюмна війск японьских посуває ся коло Сенчен, щоби тим способом відвернути увагу Росиян від оборони ріки Ялю.

Льондон 19 цьвітня. З Ляоян доносять, що головнокомандуючий ґен. Куропаткін відбув вчера перегляд всего сконцентрованого там сухопутного войска.

Льондон 19 цьвітня. Кореспондент „Times a" доносить, що фльоті адмірала Тоґо було би підчас послїдної битви удало ся знищити цїлу російску фльоту, коли би мрака, яка вкривала море, не була за скоро опала. Аж тоді спостеріг Макаров, що его зі всїх сторін обступили і він ще в пору міг видобути з матнї свої кораблї.

Тієнцин 19 цьвітня. Наспіла тут вість, що японьску фльоту перевозову зложену з більше як 70 кораблїв видко було, як плила до Кінчу, місцевости положеної на північ від Порт Артура.

— **„Краєвий Союз кредитовий"** **видає для** руских товариств кредитових потрібні **друки** і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників	. . . аркуш	по	10 сот.
2. Замкнення місячні 2 штуки	. .	„	5 „
3. Інвентар довжників	. аркуш	„	5 „
4. „ вкладників	. „	„	5 „
5. „ уділів	. . . „	„	5 „
6. Книга головна	. . . . „	„	10 „
7. „ ліквідацийна	. „	„	10 „
8. „ вкладок щадничих	„	„	10 „
9. „ уділів членьских	„	„	10 „
10. Реєстр членів	. . . . „	„	10 „
11. Зголошення о позичку	штука	по	2 „
12. Виказ умореня позички	„	„	2 „
13. Асиґнати касові	. . . . „	„	1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

— Розумію і бачу, дорога моя. Але і твої сестри і твій стрий і твоя тітка будуть все бажаними гістьми в Тенґлї Манор. Гадаєш, що я такий підлий, що міг би виступати як приятель і оборонець робітників, а рівночасно встидати ся того, що мій дїд і дїд моєї жени були робітниками? Щастє сприяло мому дідови, він вибив ся в гору, а твій — хоч певне був чесним чоловіком, коли его дїд мій так любив — остав на долинї. Цїла ріжниця між моєю родиною а твоєю, есть успіх і ти будеш уживати достатку, який приніс успіх. Будеш его дїлити зі мною, моя дорога, коли лиш хочеш.

— Ах, Норберте, я любила тебе від дитиньства. Я хотїла би, аби ти був бідний; тоді знав би ти, як правдива моя любов.

— Я не є бідний, Лісю. Але знаю, що ти мене любиш. А тепер чи можу приклинкати твою тітку, аби їй то сказати? Она певне дуже недовірчиво глядїла на мене, коли я входив до тебе. Я не дивувавсь би, коли-б она підслухувала під дверми.

— Норберте!

— Не гнївай ся, люба. В таких обставинах зробила би то само й княгиня.

— Норберте, бою ся, що ти не будеш міг стерпіти їх. Они так просто говорять, але всї добрі.

— Не уважай на те, як они говорять. Твої сестри ще не такі старі, аби научили ся говорити инакше. Ми їх трохи огладимо, аби ти мала більше приємности з їх товариства.

Він отворив вигідно двері і побачив паню Гардман в кухни. Она глядїла розсїяно крізь вікно, опершись ліктями на варцабі і присьпівувала собі тихим голосом якусь театральну пісню. З того здогадав ся Норберт, що она мусїла підслухувати. Віліям і Джесся були також дома. Мария вийшла з своїм судженим; але суджені звичайно не люблять пересиджувати в родиннім кружку.

— Ви дуже зле зробили, що не повідомили мене о Лісиній недузї — сказав Норберт, коли его Ліся представила родині.

— Тому лиш Ліся винна — відповіла пані Гардман. — Она всїми силами опирала ся, аби не писати листу нї до вас, нї до вашої тітки. Я не могла написати, бо бояла ся, аби ви не гнївати і не зашкодити їй тим. Але кажу вам, що то лежало менї каменем на души. Чиж не страшно виглядає?

— Видко по нїй, що хора; але тітка прийде сюди завтра і я вишлю їх обі на чотири тиждні над море. Відтак буде весїлє, а ви, панно Гардман, мусите бути дружкою.

Джесся сплеснула руками і від надмірної радости обкрутила ся на запятку.

— А не казала я, що за тим мусить крити ся любов? — скрикнула пані Гардман. — Но, пане Блек, бажаю вам щастя. Ліся уродила ся в чипци, коли дістає такого мужа; але й ви можете бути вдоволені з такої жени. Я може не повинна би того говорити, але моя братаниця рідка дївчина. А тепер вже певне більше ві не побачимо. Вже она нїколи не покаже ся у нас, як раз віддасть ся.

— Чому нї, пані Гардман — відповів Норберт сердечно — прийде до вас, де би ви не мешкали, але й ви мусите приїхати до неї.

— О нї, пане, дякую красненько — сказала пані Гардман холодно — то дуже красно, що ви о тім говорите, але я знаю, де моє місце. Лісю я дуже люблю, але в такім панськім домі було би менї ніяково; я нїколи не суну ся там, де не належу. То одинока гордість, яку я ще в собі маю. Знаю, де моє місце і там сиджу.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Оголошенє.

Рада надзираюча Товариства залічкового в Снятині

запрошає на

Загальні збори

котрі відбудуть ся дня 5 мая 1904

о годині 5 по полудни.

Порядок дневний:

1. Відчитанє протоколу з послідних загальних зборів.
2. Замкненє рахунків за рік обротовий 1903, справозданє комісиї сконтруючої і уділенє дирекциї абсолюториї.
3. Затвердженє розділу зисків доконаного в мисль §. 79 статутів.
4. Затвердженє вибору одного члена дирекциї.
5. Вибір 4 членів до Ради надзираючої.
6. Зміна статутів.
7. Внески членів.

З Ради надзираючої Товариства залічкового.

Снятин, дня 14 цьвітня 1904.

Секретар: **Йосиф Мушиньский.**

Предсідатель: **О. совітник Філемон Огоновский.**

Тягненє **вже позавтра** | **Головна виграна 40.000 Кор.**

ЛЬОСИ на огрійниці для бідних **по 1 короні** поручають: Кіц і Штоф, М. Кльарфельд, Самуелї і Ляндав, Шіц і Хаес, Август Шеленберґ і Син, Сокаль і Лілїен, Як. Штро, кантори виміни у Львові.

Виграні в ефектах будуть платні лише ефектами.

МІД **зеленистий, десеровий, курацийний,** з власної пасіки 5 клгр. **лиш 6 корон** франко. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о меді варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ,** ем. уч. Іванчани.

Дуже величавий

образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єверским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Аптика в Королївці

В. АЛЄРГАНДА

поручає

АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зіля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер ужиавані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслідком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проходів віддихових, при кашлю, хрипці і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зіль тих запарює ся в склянцї кипячої води і той відвар пє ся в лїтнім стані рано і вечером.

Цїна 60 сот.

Обезпечайте будинки, движимости, збіже і пашу

против огневих шкід

в одинокім рускім Товаристві асекурацийнім

„Днїстер“

ТОВАРИСТВО ДНЇСТЕР опирає ся на взаїмности членів, то значить звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 К т. є. 8%.

Шкоди лїквідує ДНЇСТЕР скоро при участи місцевих членів і делеґатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНЇСТЕР відшкодовань на суму 4,161.669 К.

Фонди ДНЇСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1,013,691 К і уміщені в пупілярних цінних паперах.

АҐЕНЦИЇ ДНЇСТРА находять ся у всїх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНЇСТЕР уділяє аґенциї господарям, де еще на більший округ нема аґенциї. Аґенти заробили вже 537.815 К провізиї.

НА ЖИТЄ треба обезпечати ся через ДНЇСТЕР в Товаристві краківскім; власну провізию від таких обезпечень дає ДНЇСТЕР на рускі добродійні цїли; тому на житє обезпечайте ся тілько через ДНЇСТЕР.

Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“

у Львові, Ринок 10, в домі „Просьвіти“.

ПОЛІСИ „ДНЇСТРА“ приймає при позичках Банк краєвий і каса ощадности.

З друкарнї В. Левиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).